

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Taula de contingut

Gergiev, embajador cultural de Rusia ABC Catalunya - 14/03/2019	3
TOP 3 CLÀSSICA Time Out Barcelona - 14/03/2019	4
“Caldria arriscar més amb cantants catalans, aquí hi ha molta qualitat” El Punt Avui - 14/03/2019	5
HÄNDEL&BEETHOVEN A LA CATEDRAL Diari de Tarragona - 14/03/2019	8
Les arts i lamúsica La Vanguardia - Catalán - 14/03/2019	10
QUÈ FER SI VOLS... Time Out Barcelona - 14/03/2019	11
L'ART O EL 'VALOR REFUGI' Menorca - 14/03/2019	12

Clásica

Gergiev, embajador cultural de Rusia

PALAU 100

Música: M. Ravel, A. Skryabin, S. Prokofiev. **Intérpretes:** D. Trifonov, piano; Orq. del Teatro Mariínsk; Orfeó Català.; V. Gergiev, director. **Lugar:** Palau de la Música, Barcelona. **Fecha:** 12 de marzo.

PEP GORGORI

En 1996, Valery Gergiev participó en los conciertos inaugurales del primer Festival del Lincoln Center de Nueva York. Tenía entonces poco más de 40 años, pero ya llevaba casi una década como director musical del Mariínsk. Ya entonces eran celebradas sus interpretaciones de Prokofiev, y Richard Taruskin le dedicó un artículo titulado «Stalin vive en nuestras salas de conciertos, pero ¿por qué?».

Hacia cinco años que había caído el muro de Berlín, y el crítico se preguntaba si tenía sentido seguir interpretando música creada al calor del aparato propagandista soviético. La respuesta debe ser que sí, ya que este mismo martes en el Palau de la Música pudimos oír frases como «¡A cuántos enemigos suecos troceamos!» o «Quien ose atacar a Rusia encontrará la muerte».

El caso es que Gergiev se ha erigido en estas décadas como embajador cultural de Rusia por excelencia. El sonido de la orquesta del Mariínsk impresiona, independientemente de lo que subyace en buena parte de la música rusa del siglo XX. Le basta un simple temblor en las manos para que

TONI BOFILL

Valery Gergiev dirige a la orquesta en el Palau de la Música

los músicos toquen cuando y como él quiere, logrando unos resultados que no están al alcance de todas las batutas. Su «Bolero» de Ravel fue de una precisión emocionante, incluso a pesar de que la flauta piccolo no logró afinar ni un solo instante, por problemas cuya causa desconocemos pero que resultaron más que evidentes.

El concierto para piano de Skryabin es una joya que pone a prueba no solamente al solista, un Daniil Trifonov preciso, entregado y brillante, sino a toda la masa instrumental. En pocos conciertos como éste el piano está literalmente incrustado en la orquesta, lo que requiere dejar espacio al lucimiento del virtuoso sin que el

resto de los instrumentos queden en segundo plano. Orfebrería pura que solamente décadas de oficio pueden sacar adelante con una sonoridad así.

Exigencia
El concierto para piano de Skryabin es una joya que pone a prueba a toda la masa instrumental

En la cantata «Alexander Nevsky», brilló el Orfeó Català hasta el punto de que los músicos de la orquesta se volvieron hacia el coro nada más acabar para ser los primeros en aplaudir su actuación. La mezzo Julia Matochkina cantó su aria con la rotundidad y belleza que requiere Prokofiev en este pasaje. Al empezar la segunda parte, el Orfeó entonó el «O vos omnes» de Pau Casals en homenaje a Lluís Millet Loras, nieto del fundador de la entidad y director del coro entre 1977 y 1981, fallecido esta semana.

TOP 3 CLÀSSICA

Recitals, concerts, òpera... El millor de la setmana per *Pere Andreu Jariod*

↑ Irene Theorin

La cantant sueca, una de les sopranos més admirades de l'actualitat, ofereix un recital en solitari al Gran Teatre del Liceu, acompanyada al piano per Matti Hirvonen. El repertori el formen cançons i àries de Wagner, Puccini, Schubert, Sibelius, Nystroem i Rangström.

→ Gran Teatre del Liceu. M: Liceu. Dijous 14. 20 h. 10,50-173 €.

MARCIALESSA

↑ Gustav Mahler Jugendorchester

L'orquestra de joves que va crear Claudio Abbado torna a Barcelona per interpretar la *Simfonia núm. 3* de Gustav Mahler. Jonathan Nott dirigeix el concert, que compta també amb la participació de la mezzosoprano Elena Zhitkova i del Cor Infantil i el Cor de Noies de l'Orfeó Català.

→ Palau de la Música Catalana. M: Urquinaona. Dijous 14. 20 h. 20-100 €.

↑ La 'Novena'

L'OBC interpreta l'última simfonia de Beethoven, amb proposta escènica de la companyia Agrupación Señor Serrano. La direcció musical és de Kazushi Ono; amb l'Orfeó Català i el quartet de solistes vocals format per Marta Mathéu, Lidia Vinyes Curtis, David Alegret i Simon Neal.

→ L'Auditori. M: Marina. Dv. 15, 20.30 h. Ds. 16, 19 h. Dg. 17, 11 h. 10-58 €.

CULTURA **P32,33** **EL PUNT AVUI**
Avui,
a les 21.00 h

PROTAGONISTES

David Alegret. Tenor

“Caldria
arriscar
més amb
cantants
d'aquí”

Protagonistes **MÚSICA****David Alegret****“Caldria arriscar més amb cantants catalans, aquí hi ha molta qualitat”**Guillem Vidal
GIRONA

David Alegret, tenor rossinià, és un dels cantants lírics catalans amb més projecció internacional. El vam poder veure fent el paper de Michele, el mes passat al Liceu, en l'estrena mundial de *L'enigma di Lea* amb música de Benet Casablanca i text de Rafael Argullol; d'aquí a unes setmanes protagonitzarà, a l'Òpera de Flandes, una altra estrena (en aquest cas, l'adaptació que els també catalans Hèctor Parra i Calixto Bieito han fet de la novel·la *Les benignes* de Jonathan Littell); i, a partir de demà, i fins diumenge, cantarà *La Novena Simfonia* de Beethoven a l'Auditori amb l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC) i la direcció escènica de la companyia teatral Agrupación Señor Serrano.

Quines vicissituds comporta ser cantant d'òpera en un país com Catalunya?

Són vicissituds, algunes, que et pots trobar en qualsevol altres país, perquè el tema de la cultura ja sabem que costa. I, en un país com Catalunya, encara costa més. Som bastants els cantants que hem hagut d'anar a estudiar a l'estranger per poder fer, primer, una carrera fora i, després, ser una mica "acceptats" a Catalunya, on sovint es necessita veure que has fet coses lluny d'aquí. A vegades ens falta una mica d'autoestima i confiança en nosaltres mateixos per no caure en provincialismes.

Vostè, doncs, és el prototip d'artista català a qui demanen més feina a fora que aquí o ja ha deixat de ser així?

S'ha estabilitzat una miqueta, en aquest sentit. Els meus començaments sí que

van ser a l'estranger. Vaig anar-hi a estudiar, però no pas perquè no m'haguessin de fer cas aquí, sinó perquè, senzillament, la persona amb qui jo volia estudiar, i amb qui hi vaig tenir un contacte previ a Barcelona, era un professor suís de Basilea, en Kurt Widmer. Els estudis, per tant, els vaig fer a Suïssa i la carrera professional, en conseqüència, em va anar sortint més a fora que no pas a Catalunya.

Què hem d'importar de països com Suïssa, des d'un punt de vista educatiu?

Considerar la música, de bon inici a les escoles, una assignatura important. A Suïssa, Alemanya o Àustria la música és una de les bases de l'educació. I hauríem de començar per aquí. Ho estem fent, d'un temps ençà hem millorat. Però crec que, en aquest sentit, convindria arriscar encara més.

Parli'm ara dels programadors catalans. Se'ls té la confiança que caldria, als cantants de casa nostra?

És un tema, com el de l'educació, que va millorant. Però és cert que encara falta valorar l'artista com a tal i amb criteri propi, sense dependre del currículum que aquest artista hagi pogut fer a fora. Crec, doncs, que encara hem d'assumir riscos a l'hora d'apostar pels músics des d'un punt de vista purament artístic, i no tant per allò que hagin pogut fer a l'estranger. És evident que la valoració d'un artista ha de ser general, però caldria arriscar més amb cantants catalans, aquí hi ha molta qualitat.

Ha estat involucrat en molts projectes, darrerament. Parlem primer de 'L'enigma di Lea', l'òpera catalana que es va poder veure el mes passat al Gran Teatre del Liceu. Una estrena absoluta a Barce-

lona no és una cosa que passi cada dia. Què implica per a un cantant participar en una òpera contemporània d'aquestes característiques?

La preparació és la mateixa que en una òpera normal, tot i que el temps d'estudi personal abans que comencin els assajos és molt més llarg i difícil. Jo, en aquest sentit, i això que no tenia un paper principal, vaig començar a estudiar l'òpera a diari des de mig any abans. És una feina que has de fer amb el pianista i la partitura, el text... És un treball constant, perquè no són melodies que el cervell pugui captar ràpidament i sigui més fàcil estudiar-les. Has de repetir-les constantment perquè t'entrin al cap i, una vegada dins, treballar per fer-les més musicals, amb més expressió... Requereix una constància realment exhaustiva.

No deu passar gaire sovint que, a un cantant, se li encarreguin òperes contemporànies.

No, i crec que hauria de passar més. Als cantants i, sobretot també, als compositors, ja que a Catalunya en tenim de molt bons, un dels quals és en Benet Casablanca. Una òpera contemporània d'estrena com *L'enigma di Lea* és una experiència realment única, ja que parlem de construir quelcom totalment nou. Un teatre d'òpera hauria de tenir entre els seus pilars la creació d'òperes contemporànies, ja que donen una personalitat pròpia al teatre i, en el cas del Liceu, també a Barcelona i Catalunya. Aquest, crec, hauria de ser un denominador comú de tots els teatres.

Si assistir a l'estrena absoluta d'una òpera, des de les butaques, ja era un privilegi considerable, dalt l'escenari es devia viure d'una manera realment especial...

Sí, és clar. A vegades, quan estudiava la partitura, pensava honestament: "Ai, David, on carai t'has ficat?" Però a mesura que assajava m'adonava que estava construint quelcom. No som prou conscients de la importància que té assajar una òpera amb la presència del compositor i el llibretista que l'han fet. És com si tinguéssim Mozart i Da Ponte! És fascinant veure la cara de felicitat del compositor, ja que, al capdavant, només tenia aquella música al cap i l'anava veient en viu en el mateix moment que s'estava creant. És una experiència de la qual aprens molt com a artista i com a persona.

I per si no en va tenir prou... dues tasses, ja que a l'abril estrena a l'Òpera de Flandes 'Les benignes'.

És una coproducció amb el Teatre de Nuremberg i el Teatre Real de Madrid, on es farà el 2022. La dirigirà Calixto Bieito, la qual cosa em fa una especial il·lusió perquè mai no hi he treballat. El meu paper no és un dels principals, però sí que és important per a la trama dramàtica. És una òpera basada en la novel·la de Jonathan Littell i crec que serà bastant potent. El meu és un paper curt, però amb tres escenes carregades de dramatisme. Poder-les treballar amb Bieito serà, de ben segur, tota una experiència.

Més projectes. Aquest mateix cap de setmana -divendres, dissabte i diumenge- canta a l'Auditori una 'Novena Simfonia' de Beethoven. Ara que els valors essencials europeus estan en una situació de fragilitat, té un sentit especial cantar l'himne d'Europa?

Serà una experiència interessant, perquè no serà una *Novena* en ús (és a dir, un concert d'oratori amb cor, orquestra i

► 14 Marzo, 2019

David Alegret, tenor amb estudis de medicina, al plató d'El Punt Avui Televisió ■ JOSEP MARIA PADRÓS

Un teatre d'òpera hauria de tenir entre els seus pilars la creació d'òperes contemporànies

mort de Josep Carner. És un disc en què enregistrem els deu poemes de Carner que va musicar Toldrà. Serà interessant perquè hi haurà quatre tríptics de compositors catalans (Guinovart, Garcia de Mestres, Ros Marbà, que va ser deixeble de Toldrà, i Miguel Ortega) que seran estrenes mundials.

Vostè és un dels grans tenors catalans... però anava per metge.

Sí, el meu pare era metge i la meua mare, professora de música, de manera que tenia el cor dividit. Vaig estudiar la carrera de medicina, però m'agradava la música, cantava en cors, vaig estudiar flauta travessera... Quan estava acabant la carrera em van animar a fer alguna classe de cant particular i va donar la casualitat que va venir un professor baríton que em va agradar molt i jo a ell també. Em va dir que si anava a fer proves a Suïssa, faria els possibles per agafar-me i també perquè em donessin una beca per estudiar quatre anys. Tenia 26 o 27 anys i vaig debutar quan en tenia 31 o 32.

Hem xafardejat les seves xarxes socials i hem vist que segueix de prop el judici del procés. Vostè, que va cantar en el Concert per la Llibertat del 2013 al Camp Nou, quina mirada creu que tenen, respecte a això, els seus companys d'escena a Europa?

Depèn molt de la informació que tenen. La mentalitat de la gent que no està informada és de sorpresa i es pregunten per què els catalans es volen separar. La gent que ho està més, en canvi, entén que pugui haver-hi un percentatge elevat de gent que vol independitzar-se i un percentatge encara més elevat de gent que demana tenir dret a un referèndum. El que, sobretot, no entenen i troben inacceptable, i això ho he comentat amb gent, és el tema dels presos polítics. No entenen que uns polítics que han posat unes urnes hagin de ser jutjats i que, abans de ser jutjats, es passin un any a la presó. Realment és una cosa que no entenen.

Com es mesura el compromís que ha de tenir un artista en temes com aquest?

Cada artista ha de respectar un altre artista en el sentit de si es vol manifestar o no. El meu punt de vista és que som persones que tenim una opinió i que, des del respecte a totes les opinions, cree que hem de donar-la. És una cosa que sento que he de fer per la societat i, en aquest sentit, m'hi vull implicar.

els quatre solistes), sinó un projecte de l'Agrupación Señor Serrano. Es tracta d'una visió d'avui dia, amb totes les contradiccions, d'aquesta Europa on sembla que estiguin caient els valors, però on també hi ha, com en el quart moviment final de l'obra, espai per a l'esperança i l'alegria. L'Agrupación ho ha transmès molt bé. Fan cinema amb imatges que creen i emeten a la vegada. Tots els cantants tenim un vestuari i hi ha una trama argumental.

Repassi'ns què va passar el 25 d'octubre passat al Palau de la Música. Cecilia Bartoli hi canta 'La Cenerentola' de Rossini. El tenor, Edgardo Rocha, es posa malalt. L'avisen a vostè perquè estigui localitzable. I, finalment, l'acaba substituint sense temps pràcticament d'haver-ho preparat.

Sí. La *Cenerentola*, jo, l'he cantat moltes vegades, ja que és una obra que forma part del meu repertori. L'any vinent, per exemple, l'he de cantar dues vegades, però en aquell moment, l'octubre passat, feia quatre anys que no la cantava. La nit abans em van comunicar que el tenor estava una mica malalt i em preguntaven si podria estar preparat. Em van dir que l'endemà al matí m'explicarien com estava la situació. Cap a les dotze del migdia, l'endemà, em van dir que el tenor cantaria, així que em vaig "tranquil·litzar". Tot professional, però, té sempre aquella cosa del "i... si passa res", de manera que, a les dues, per si de cas, vaig repassar l'òpera amb un pianista correpetidor. Vaig dinar, vaig prendre'm una copeta de vi i quan a les sis de la tarda, dues hores abans del recital, em trobava descansant, em van trucar dient-me que anés cap al Palau perquè el tenor havia cancel·lat.

Quatre anys sense cantar-la són molts anys, per molt que 'La Cenerentola' formés part del seu repertori.

Era arriscat, perquè, al capdavant, estaves cantant una òpera de Rossini, que és la cosa per la qual se't coneix, en un Palau de la Música tot ple i a la teua ciutat. Era un repte, però no m'ho vaig pensar i vaig dir que sí. Potser si m'ho hagués rumiat tres vegades hauria dit que no, però va anar molt bé. La Bartoli em va ajudar i estic molt content d'haver-ho fet.

Li havia passat mai?

Alguna altra vegada, però estant mitjanament preparat. Va ser amb Juan Diego Flórez, un altre tenor rossinià. Va cancel·lar una *Italiana in Algeri* a l'Òpera de Viena i em van trucar el mateix dia. Jo estava precisament assajant el paper d'una òpera al Liceu, de les primeres que hi feia, el Jaquino de *Fidelio*, i em van donar permís per anar-hi. A les deu em trucaven, a les dues del migdia agafava un vol, a quarts de set arribava a Viena i a les set sortia a cantar.

Quines són les principals exigències per a un tenor rossinià com vostè?

Has de tenir una veu molt dúctil, tirant a lleugera, que et permeti jugar-hi i fer moltes dinàmiques. Has de ser àgil en la *coloratura*, tenir una bona tècnica i saber dir molt bé el text en diferents maneres d'expressió, ja que Rossini jugava molt amb el text per donar sentit a la música. La ductilitat de la veu, i la flexibilitat, dones, són molt importants.

Una altra de les seves passions són les cançons catalanes. Prepara un disc amb música d'Eduard Toldrà.

Hi ha un projecte de disc per commemorar, l'any vinent, el 125è aniversari del seu naixement, així com el 50è de la

Un tenor rossinià

David Alegret ha cantat en alguns dels escenaris europeus més emblemàtics. Especialista del repertori rossinià i mozartià, té entre els seus projectes cantar l'òpera barroca *Achille in Sciro* de Francesco Corselli el març del 2010 al Teatro Real de Madrid i un recital en homenatge al 125è aniversari del naixement d'Eduard Toldrà amb l'acompanyament al piano d'Albert Guinovart (4 de febrer del 2020). Qui no vulgui esperar tant, pot anar aquest cap de setmana mateix a l'Auditori de Barcelona, on participarà en una 'Novena Simfonia' de Beethoven dirigida escènica per la companyia Agrupación Señor Serrano.

► 14 Marzo, 2019

L'Orquesta Simfónica Camera Musicae (OCM) en una imatge d'arxiu. FOTO: MARTÍ E. BERENGUER

HÄNDEL&BEETHOVEN A LA CATEDRAL

Tarragona. El mestre Rinaldo Alessandrini dirigeix aquest dissabte l'Orquesta Simfònica Camera Musicae (OCM)

G. AZNAR
TARRAGONA

Händel i Beethoven sonaran aquest dissabte (21 hores) a la Catedral de Tarragona de la mà de l'Orquesta Simfònica Camera Musicae sota la batuta del mestre Rinaldo Alessandrini. El director italià és el fundador-director del Concerto Italiano, reconegut com a director d'orquestra i recitals del clavicèmbal, piano i orgue. Considerat com un dels intèrprets més doctes en Monteverdi de tot el món, amb un coneixement i un amor profund pel repertori italià naturalment reflectit en programes que reproduïen els elements essencials de la música italiana dels segles XVII i XVIII.

El concert d'aquest dissabte a la Catedral s'obrirà amb *Zur Na-*

mensfeier, de Beethoven, amb un ritme festiu i melodies líriques. Seguidament, s'interpretarà *Música per als Reials Focs Artificials*, de Händel.

Tanmateix, a la segona part, Rinaldo Alessandrini dirigirà la *Sinfonia núm. 1* de Beethoven, una peça que en el seu moment va esdevenir una modernitat poc comprensible en els *tempos* molt ràpids i les novetats harmòniques.

Aquest programa es presentarà fins a dues vegades. La primera, dissabte vinent, 16 de març, a les nou del vespre, a la Catedral de Tarragona, i finalment diumenge, 17 de març, a dos quarts de sis de la tarda, al Palau de la Música Catalana, a Barcelona. Les entrades es poden adquirir a través del web tarracoticket.cat i a les Taqui-

El repertori

'*Zur Namensfeier*', de Beethoven; '*Música per als Reials Focs Artificials*', de Händel, i '*Sinfonia núm. 1*', de Beethoven.

lles del Teatre Tarragona (en els horaris habituals) i tenen un preu general de 25 €.

'Zur Namensfeier'

El 1814, l'obra *Zur Namensfeier* havia de servir per celebrar el sant de l'emperador Francesc I -el 4 d'octubre se celebra Sant Francesc d'Assís-. Però no va poder ser perquè Beethoven no va acabar l'obra a temps de tal manera que es va estrenar al desembre. El canvi de data, però, va mantenir en l'obra el ritme festiu, les melodies líriques i el caràcter sumptuós de l'efemèride. Aquell dia, però, Beethoven no va triomfar, ja que els crítics van considerar l'obra una mala barreja de simfonies de Mozart i Haydn amb una modernitat poc comprensible en els '*tempos*' molt ràpids i les novetats

Públic jove **Divulgació de la** **música clàssica**

L'Orquestra Simfònica Camera Musicae (OCM), fundada l'any 2006, fa una tasca molt important de divulgació de la música clàssica en sectors molt diversos, prestant especial atenció al públic melòman i jove. Des dels seus inicis, Tomàs Grau n'és el director titular i artístic, i des de la temporada 2017-18 el mestre Salvador Mas n'és el principal director convidat, rol que abans van exercir Jordi Mora i José Rafael Pascual Vilaplana. L'OCM va iniciar la temporada 2009-2010 el seu projecte de residència a l'Auditori del Tivoli del Vendrell, vigent en l'actualitat. Tot i realitzar la seva activitat principalment a Catalunya, l'OCM també actua de manera periòdica arreu de l'Estat espanyol i ha realitzat una gira de concerts per Alemanya, Txèquia i Suïssa. Ha enregistrat els discs 'Alba Eterna', 'Tempesta esvaïda', 'De Catalunya al món', 'Un conte de Nadal' i 'Mediterráneo'.

harmòniques. Per la seva banda, Händel va tenir altres problemes. Ell sí que va acabar la seva composició a temps, l'abril del 1749, a pesar d'haver acceptat l'encàrrec amb desil·lusió. Fins i tot va tenir la sort de poder sentir els cinc moviments sencers a l'assaig general. Però el dia en què s'inaugurava amb música i foc artificials, l'edifici de fusta encarregat pel rei Jordi II de Gran Bretanya per celebrar la signatura del Tractat d'Aix-la-Chapelle, es va acabar incendiant i, consegüentment, tot va ser un desastre. Aquestes dues obres són les que es podran escoltar aquest dissabte a Tarragona, amb el mestre Rinaldo Alessandrini i la seva experiència de tres dècades.

El mestre Alessandrini

Rinaldo Alessandrini ha actuat al Japó, Canadà, Estats Units i a tot Europa, amb una demanda exponencialment creixent per dirigir orquestres a tot el món. Els darrers compromisos com a director d'òpera inclouen l'*Orlando* de Händel amb l'Òpera Nacional de Gal·les (a Cardiff i a Dresden), el *Fairy Queen* de Purcell amb la Fil·harmònica de Berlín, *La finta semplice* de Mozart a Munic, l'*Orfeo* de Gluck, el *Figaro* de Mozart a Oslo i el *Don Giovanni* de Mozart a Lieja.

També ha presentat recentment el cicle d'òpera Monteverdi complet a La Scala de Milà, dirigit per Bob Wilson. L'any 2017, Rinaldo Alessandrini i Concerto Italiano van celebrar el 450è aniversari de

Monteverdi, amb visites a la Xina, Hong Kong, Austràlia, Japó i els EUA.

Els seus enregistraments (Opus 111, *Astrée*, *Arcana*, Deutsche, harmonia mundi) no només inclouen música italiana, sinó també J. S. Bach i els seus contemporanis. Rinaldo ha obtingut les millors aclamacions per part de la crítica, incloent-hi 5 Gramophone Awards, 2 Grand Prix du Disque, 3 Deutscher Schallplattenpreis, Prix Caecilia, PremioCini i 4 Premis Mideem a Cannes.

Rinaldo Alessandrini va ser nomenat Chevalier de l'ordre des

El concert tindrà lloc **aquest dissabte, dia 16, a** **les 21 hores. I diumenge a** **Barcelona**

Arts et des Lettres pel Ministeri de Cultura de França i, juntament amb el Concerto Italiano, va ser guardonat amb el prestigiós Premi Abbiati de la crítica de música italiana. És l'autor de les edicions Bärenreiter de l'*Orfeo* i l'*Ulisse* de Monteverdi.

I la nit d'aquest dissabte, l'Orquestra Simfònica Camera Musicae (OCM) té l'honor de presentar el reconegut director a la Catedral tarragonina. Val a dir que l'OCM desplega al Teatre Tarragona les seves temporades estables de concerts de producció pròpia. Ubicació que ha hagut de canviar fins a la restauració de l'equipament.

14 Marzo, 2019

OBITUARIS

Les arts i la música

JOAN MILLÀ I FRANCOLÍ (1932-2019)
Expresident de les Joventuts Musicals de Barcelona

Imatge inconfusible, la de l'amic Joan Millà i Francolí, que acaba de morir a Barcelona. Polifacètic, des de la seva perspectiva laboral va intentar afegir-se a obres importants per a la cultura catalana. Així doncs, va estar vinculat a les feines de restauració del Palau de la Música dels anys setanta, i aquesta activitat i compromís el van portar a rescatar al territori artesans coneixedors de les tècniques tradicionals vinculades a la decoració dels entorns modernistes. Amb el mateix interès també va estar vinculat a la restauració d'una altra de les joies del nostre modernisme: la casa Lleó i Morera.

Joan Millà, nascut al Poblenou, en la seva joventut va mostrar interès per a les arts teatrals. En particular, es recorda la seva relació a l'Agrupació Dramàtica de Barcelona, que va dur a terme una tasca molt important en la recuperació del teatre en català, cosa que durant aquells anys de postguerra suposava una empenta una mica clandestina, i fins i tot va arribar a promoure teatre escrit pel seu admirat Salvador Espriu. En els seus anys joves també va ser ballari de l'Esbart Verdaguer.

Les arts converses també van ser en el seu horitzó, i formaven

LAURA GUERRERO

una petita i interessant col·lecció personal, a més de conrear l'amistat amb Albert Ràfols-Casamada, Maria Girona i Antoni Llena, entre d'altres.

Almenys quan el vaig conèixer, fa anys, afable, cordial, em va semblar una figura que evitava els primers plans: modest, humil, un gran melòman i compromès amb

la cultura i la vida musical del seu país i el futur de la mateixa. Fins al punt que durant molts anys va assumir la presidència d'una entitat com Joventuts Musicals

de Barcelona, que va deixar recentment, el 2014. Hi va sumar el seu compromís promovent premis a joves compositors des d'aquesta entitat, en un concurs al qual va donar el nom del seu admirat Frederic Mompou, activitat que també va continuar des de la Fundació homònima, de la qual va ser fundador juntament amb Carmen Bravo, dona del gran compositor.

Poc després que fos creada la Fundació, el 2007, quan va morir la Carmen, Joan Millà va assumir-ne la presidència i va mantenir la seva seu a la casa del Passeig de Gràcia on vivien els Mompou. Una casa plena de records i en què, després que Carmen Bravo hagués decidit donar a la Biblioteca de Catalunya el llegat documental que contenia, hi guardava, en una reconeguda calaixera, molts papers importants que fan el perfil biogràfic del músic, a través dels quals es perfilen molts records i fins i tot algunes claus musicals. En aquell mateix espai es rememora actualment la figura del músic, a qui Millà ja havia fet en vida dels dos un merescut homenatge en forma de marató musical que tant en Mompou com Bravo van poder presenciar.

Descansa en pau.

JORGE DE PERSIA

14 Marzo, 2019

QUÈ FER SI VOLS...

Tres coses que has de fer aquesta setmana

Viatjar

Direcció a Islàndia, de la mà del músic **Ólafur Arnalds**, que torna a Barcelona amb els seus paisatges sonors, a mig camí entre la clàssica i l'electrònica d'avantguarda. El dv. 15 al Palau de la Música, dins del Festival Mil·lenni.

Menjar

Del dijous 14 al diumenge 24 de març el passeig de Gràcia es converteix en l'avinguda més deliciosa de Barcelona gràcies a **Passeig dels Gourmets**, que vol dir que els millors restaurants de la zona fan platets a 7 euros.

Accelerar

El festival **Cinema sobre 2 Rodes**, de cine i motos, celebra la primera dècada i inauguren el divendres 16 amb *Il mago Mancini*, documental sobre el mecànic Guido Mancini. Totes les sessions es fan a l'INS Milà i Fontanals.

Time Out Barcelona 14 - 20 de març 2019

4

DE REBOT

L'ART O EL 'VALOR REFUGI'

Joan F. López Casasnovas
Escriptor

Jed Martin és un artista que, com qui no ho va a cercar, fa una brillant carrera. Sap, però, que aquesta deu moltíssim al treball de Marilyn, una agent capaç d'expandir el coneixement de la seua obra al mercat de l'art a través dels mitjans de comunicació més potents i prestigiosos. Michel Houellebecq transita per aquest món en «El mapa i el territori» (2010). En un moment determinat Jed parla amb Franz, el seu galerista sobre la demència del mercat i, front als qui havien vaticinat que l'art esdevindria un «valor refugi», ambdós opinen que aquells s'equivocaven. Ja no hi ha valors refugi per a èpoques de crisi, i l'especulació en l'àmbit artístic ha tornat a ser més intensa, desordenada i frenètica, i les cotitzacions es creen i desfan com

un llamp. La internacionalització és un dels factors que expliquen l'èxit dels nous creadors, però aquests són una ínfima minoria. El 99 per cent dels artistes tresquen a veure què es porta per replicar-ho, segons Francesc Fontbona, qui acaba de reunir part dels seus textos en el llibre «Art, plaer o penitència?» (Àmbit). El crític català pensa igual que els personatges d'Houellebecq: per fer famosos un artista hi ha hagut un promotor que ha pagat l'opinió pública. Opina que no s'ha entrat prou a fons en la cara oculta d'aquest mercat. En el context més proper, alguns narradors han escrit novel·les amb

aquest transfons temàtic. Que ara recordi Antoni Puigverd «La gàbia d'or» (1999), Esperança Camps «Col·lecció particular» (2012) i Guillem Frontera «L'adéu al mestre» (2013).

Fontbona fou membre durant dotze anys de la Junta de Valoración y Exportación de Bienes del Patrimonio Histórico Español, del Ministerio de Cultura. La seua experiència constata el demble nacionalista centralista de la política cultural espanyola. Gairebé tot anava a Madrid. En recorda diferents casos rellevants. Un d'ells, la compra d'un Romero de Torres que el seu criteri el destinava a Còrdova. Però el subdirector general, agraint-li la proposta (era cordovès), digué que «una pieza así ha de venir a Madrid». És el concepte nacional. El Reina Sofía, a Madrid. Per què l'Orquesta Nacional de España tocava a preus populars a Madrid i quan anava al Palau de la Música feien pagar igual que quan hi anava Von Karajan? I rebla Fontbona el clau: «Per molt que diguin que estem a l'Espanya autònoma, allà encara hi ha la mentalitat de la *España de los grandes museos del estado y los provinciales*».

REVISTA MUSICAL CATALANA web

13 Març, 2019
per Miquel Gené

<http://revistamusical.cat/critica/etern-retorn/>

CONCERTS

Etern retorn

PALAU PIANO. Grigory Sokolov, piano. Obres de Beethoven i Brahms. **PALAU DE LA MÚSICA. 6 DE MARÇ DE 2019.**

Potser mai podrem agrair prou a la programació del Palau de la Música Catalana que ens permeti gaudir anualment de l'art miraculós d'un dels pianistes més extraordinaris que existeixen avui en dia. Grigory Sokolov va tornar a omplir a vessar el Palau i es va endur una prolongada ovació de més de quaranta minuts, dins de la qual va intercalar fins a sis bisos.

En aquesta ocasió Sokolov proposava un programa organitzat cronològicament que recorria l'evolució de Ludwig van Beethoven (des de la seva *Sonata núm. 3, op. 2* del 1795 fins a les *Onze bagatel·les, op. 119* del 1820) i ens proposava un salt a un dels seus admiradors més fervorosos, Johannes Brahms i les seves peces per a piano opus 118 i opus 119. Un recorregut que Sokolov va remarcar des d'una mirada complexa i no exempta de cert humor transcendental: emfatitzant les diferències dels seus punts de trobada i destacant les coincidències dels seus contrastos.

Amb la *Sonata núm. 3* de Beethoven, Sokolov presentà les seves credencials. Una lectura gairebé barroca de la partitura, molt retallada en els atacs, ens mostrava la seva habilitat per situar cada element allà on el volia posar. El domini absolut del pes, controlat per una gestualitat precisa, és el que permet a Sokolov generar una riquesa de textures inesgotable, en la qual el matís que aplica sobre cada nota es combina amb totes les altres per crear un mosaic divers i compacte.

A les *Onze bagatel·les* Sokolov portà el so del piano una mica més enllà, tot permetent-li ressonar més, encara que exercint un estricte control sobre pedal, que modulà amb gran precisió i sense trepitjar-lo mai a fons. El resultat d'això va ser una ressonància molt controlada que només omplia l'espai just que ell volia. Les veus es desenvolupaven amb llibertat i es separaven mitjançant la diversitat d'atacs. I Sokolov jugava amb elles amb un humor reposat i profund, com el que mostrà en la galanteria impostada de la darrera bagatel·la: una impostura, però, exempta de tota frivolitat.

L'obra de Brahms ens portà a una compactació del llenguatge, que es feu més arrodonit i opac, d'un color terrós. Dins d'aquest ambient, Sokolov no perdé mai la seva obsessió pel control de l'atac i de les veus, amb el qual ens guiava a través del llenguatge extremadament dens de Brahms, que ens obrí de bat a bat. I d'aquesta manera, posant al descobert les entranyes de Brahms, il·luminà els múltiples punts de connexió entre la seva música i la de Beethoven, allò que Schönberg defensà amb vehemència davant dels seus detractors. Unes entranyes en les quals Brahms concentra totes les passions de l'ànima humana.

A mesura que un va prenent consciència de la dimensió transcendental de l'art de Sokolov, la pregunta que es tracta de solucionar és òbvia: com ho aconsegueix? La resposta, posada sobre el paper, no és menys trivial. Tot i això, a molts de nosaltres una sola vida no ens és suficient per a assolir-ho: capacitat d'imaginar i control del pes. Dos elements que Sokolov posa al servei del pianisme més exquisit i amb els quals transcendeix el pla d'allò tangible fins a portar-nos a un indret del qual no voldríem tornar mai.

Imatge destacada: © Antoni Bofill (foto d'arxiu)

REVISTA MUSICAL CATALANA web

13 Març, 2019
per Josep Pasqual

<http://revistamusical.cat/critica/la-musica-catalana/>

CONCERTS

La música, catalana

TARDES AL PALAU. Joan Lluís Moraleda, 75 anys. Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona. Dir.: Marcel Sabaté. Obres de Joan Lluís Moraleda. **PETIT PALAU.** 27 DE FEBRER DE 2019.

“Abans, tots els grans compositors –Morera, Toldrà, Casals...–, tots escrivien sardanes com si fos un deure”. Joan Lluís Moraleda recordava aquestes paraules d’Antoni Català en una entrevista al programa Fes ta festa de Jesús Ventura i incidia en aquest sentiment de certa obligació patriòtica dels creadors musicals, mentre que alhora es planyia que no existís actualment en la mateixa mesura. Potser aquells grans clàssics ho feien per deure, com deia Català, o potser aquesta voluntat els sorgia d’una manera natural, amb una fluïdesa que potser afavoria el moment social i cultural. No ho sabrem mai del cert. En tot cas, fent atenció a l’obra de Moraleda es pot copsar amb tota seguretat que ell ha afrontat la cobla com a eina instrumental amb tota la perfecció que s’intueix en un deure, però també amb tota la delicadesa que pot sorgir d’allò que forma part d’un mateix i que li és totalment natural.

El catàleg per a cobla de Moraleda conté tots els premis que algú pugui imaginar. Molt pocs deuen de ser els certàmens de la història recent de la

música per a cobla que no disposin d'una obra del mestre Moraleda al seu haver. Premis Ciutat de Barcelona, Premis Joaquim Serra, Premis Francesc Basil, Premis Ceret Banyoles... premis de la crítica, premis populars... El reconeixement a l'estètica i a la creativitat de Moraleda és universal, i aconseguir una unanimitat d'aquesta solidesa només és a les mans de qui pot conjuminar la convicció del deure amb la capacitat d'emocionar amb allò en què un creu. Optimisme, exultació, entusiasme, alegria... i emoció fins a la commoció. L'obra de Moraleda espurneja passió i denota inquietud, frescor, vivacitat. La cobla ha tingut la gran sort que Moraleda l'hagi tingut com a eina de treball de capçalera, i la història de la música catalana ha fet sort que Moraleda sigui entre els seus màxims creadors.

El cicle Tardes al Palau ha dedicat un homenatge al mestre amb motiu de la celebració del seu 75è aniversari amb el protagonisme d'una Cobla Sant Jordi que va discórrer perimetralment per tot el seu extens catàleg. Des de la sardana *Rambla de les Flors* amb què es va presentar en societat per la porta gran amb el Premi Ciutat de Barcelona l'any 1974 fins al poema cavalleresc *Tirant lo Blanc* que el va catapultar al *top ten* del moment amb el Premi Ceret Banyoles del 1986 i fins a èxits més populars, com la sardana *Les campanes de Breda* o la masurca *La Lloïl*. Al programa, un regal amb forma d'estrena de la versió per a cobla de la rapsòdia *Mascarada vilanovina*, i fora de programa la sardana *Benvinguts* amb què Caballé i Carreras van universalitzar Moraleda en la cerimònia d'inauguració dels Jocs Olímpics.

Tenint present que el mestre Moraleda ha rebut tots els reconeixements possibles, qualsevol motiu és bo per fer-li saber l'agraïment que sentim els amants de la música per tot el que ens ofereix. La proposta de Tardes al Palau va ser una gran oportunitat per fer-ho.

Imatge destacada: obtinguda a El Bloc Sardanista avibotet.cat
(www.avibotet.cat)

INICIO	MELÓMANO EN PAPEL	BOLETÍN DE NOTICIAS	TIENDA Y SUSCRIPCIONES	QUIÉNES SOMOS
CONTACTO				

El barberillo de Lavapiés

de Francisco Asenjo Barbieri

Del 28 de marzo al 14 de abril de 2019. Teatro de la Zarzuela

^	NOTICIAS	ARTÍCULOS	ENTREVISTAS	ÓPERA	 DISCOS	LIBROS
EDUCACIÓN MUSICAL	MULIERUM					

Grandes nombres en la próxima temporada del Palau de la Música Catalana

13/03/2019
ETIQUETADO COMO: GUSTAVO DUDAMEL

Gustavo Dudamel © Lorenzo di Nozzi

Ofrecerá la integral de las sinfonías de Beethoven con Sir John Eliot Gardiner; Gustavo Dudamel hará doblete con *Fidelio* de Beethoven y la *Inacabada* de Schubert; y se disfrutará de una doble presencia de Sir Simon Rattle, como pianista y al frente de la London Symphony Orchestra

Un año más, la temporada del **Palau de la Música Catalana** presenta grandes nombres de la escena internacional con un repertorio que viene marcado por el **250º aniversario del nacimiento** de uno de los grandes compositores de todos los tiempos: **Ludwig van Beethoven**.

De la programación presentada, cabe señalar la excepcionalidad de la **integral de las sinfonías de Beethoven** por **Sir John Eliot Gardiner**, una maratón de conciertos que va a marcar, sin duda alguna, la próxima temporada del Palau de la Música Catalana, en la única parada en España de una gira que contará con solo cinco destinos.

Regresa al Palau **Gustavo Dudamel**, que brindará dos conciertos consecutivos. Además, **Sir Simon Rattle** protagonizará también doblete: en primer lugar, en una singular ocasión, como pianista acompañante de su esposa, Magdalena Kozená, y posteriormente como director.

Por su parte, el aclamado director **Esa-Pekka Salonen** dará inicio a la temporada de Palau 100 con la *Novena* de Mahler, mientras que Paul Mc Creesh dirigirá *Las estaciones* de Haydn.

El mítico **Zubin Mehta** dirigirá la **Wiener Philharmoniker** en un concierto con **Janine Jansen** en calidad de solista. Palau 100 presenciara el debut de **François-Xavier Roth**, quien dirigirá *La consagración de la primavera* y el *Concierto para violín* de Stravinski con **Isabelle Faust** y abrirá una nueva ventana a la composición contemporánea con la presencia destacada de obras de **Jörg Widmann**, compositor invitado de la temporada 2019-20 del Palau.

El ciclo propone, además, cinco participaciones de los coros de la casa, siendo dirigidos por grandes figuras internacionales: el **Orfeoó Català** con **Rattle**, **Dudamel** y **Widmann**; el **Cor de Cambra** por primera vez con **Gardiner**, y de nuevo con **Dudamel**; mientras que **Mc Creesh** se pondrá al frente del **Cor de Cambra** y el **Cor Jove de l'Orfeoó Català**.

En cuanto a solistas destacados, el ciclo presenta a la legendaria **Anne-Sophie Mutter** en formato camerístico, **Leonidas Kavakos** con la NDR Elbphilharmonie Orchester y la actuación de **Arabella Steinbacher** y **Matthias Goerne** con la Orquesta Simfònica del Gran Teatre del Liceu, bajo la dirección de **Josep Pons**. Otra gran voz, **Joyce DiDonato**, debutará en el templo modernista en su mejor momento.

Palau 100 es el punto de encuentro con la **excelencia**, al contar con la participación de los más prestigiosos directores, formaciones y solistas, con los que cada concierto resulta un evento único y excepcional. Un espacio para los melómanos con la presencia de las **grandes figuras de la clásica** del panorama internacional, pero además un espacio abierto al descubrimiento de obras, compositores e intérpretes. La presente temporada el ciclo comprende dieciocho conciertos (trece correspondientes al abono Palau 100 y cinco a Palau 100+).

Deja un comentario

Tu dirección de correo electrónico no será publicada. Los campos obligatorios están marcados con *

Comentario

Cantar, eina de canvi social

Text: CARLA CLÚA ALCÓN

Mariona Fernández voldria tornar a Tarragona, però no veu un encaix laboral en el seu camp. Fotografia: Carla Clúa Alcón

El cant coral i els projectes de transformació social són els dos motors que mouen la trajectòria professional de la tarragonina Mariona Fernández. La direcció de corals inclusives per a infants i joves en situació de vulnerabilitat l'ha dut a pujar a l'escenari del Palau de la Música, però també a travessar fronteres per portar els seus coneixements fins a l'Índia.

La Mariona m'obre la porta de la casa de la seva infància: el pis dels seus avis. Encara que ara hi viu el seu tiet, els ulls de la Mariona mantenen aquella brillantor d'emoció quan en travessa el llindar. Ens instal·lem al balcó per gaudir d'unes vistes meravelloses. Sota nostre reposa la Rambla Nova, amb alguns matinadors que gaudeixen dels primers rajos de sol de l'hivern. A un costat s'alça la majestuosa Casa Salas Ricomà, i a l'altre, el mar i el Balcó del Mediterrani.

Mariona Fernández Blanco (Tarragona, 1982) ha crescut en una família aficionada a la música. Tant ella com la seva

germana van endinsar-se en el món del cant a través del Cor Infantil Els Rosinyols, la secció infantil del Cor Ciutat de Tarragona. Aquest primer contacte amb la música va encetar un interès creixent, i això la va portar a estudiar el grau professional en l'especialitat de cant al Conservatori de Vila-seca.

Realment, pot presumir de tenir la feina de la seva vida. Posar la música al costat de projectes socials ha estat la gran motivació de la Mariona. Treballar al Palau de la Música l'ha portat a poder participar en iniciatives socials que utilitzen la música i el cant com a recurs per a la inserció a la societat.

És el cas de Clavé XXI, una proposta de la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música Catalana que posa la mirada sobre la inclusió social d'infants i joves a través de la pràctica coral. Clavé XXI obre les portes del Palau de la Música al seu veïnatge, el barri de Ciutat Vella de Barcelona.

El projecte va néixer l'any 2011 des del convenciment del gran poder de transformació personal i social de la música i el cant, i a hores d'ara ha arribat a aplegar 83 formacions corals, amb un total de 1.900 cantaires d'entitats socials i escoles de primària, amb edats que van dels sis als disset anys. "El cant coral ajuda els nens i nenes en situació de vulnerabilitat, fomenta la seva integració i els fa augmentar l'autoestima. Té uns valors similars als que transmeten els castells: la construcció d'un tot en comunitat des del treball individual", explica la Mariona.

Encara que aquests infants i joves provenint de famílies en situacions complicades, com ara desnonaments o pobresa severa, Fernández reconeix que la seva resposta és generalment molt positiva: "Quan l'activitat és voluntària, els nens i els familiars s'hi impliquen molt, encara que alguns centres marquen el taller com a obligatori, i llavors alguns perden l'interès". De la mateixa manera, la implicació familiar és indispensable. "Al principi observaven el projecte des de la llunyania, però ara els familiars s'hi impliquen i s'interessen per la música que s'hi fa", afegeix. El projecte, que rep el patrocini de l'Obra Social La Caixa i la col·laboració de la Fundació Caixa d'Enginyers, és íntegrament gratuït per a tots els participants.

La tarragonina reconeix que treballar amb aquests infants li aporta més del que, probablement, ensenya ella. "Em fa buscar maneres amb les quals els nens gaudeixin de la música, he d'anar canviant d'activitat i ser ràpida de reflexos", explica. Precisament per això la seva inquietud és fer més amens i entretinguts els tres quarts

d'hora d'assaig a la setmana. "Treballem el moviment, la percussió i el cant amb jocs i activitats que no faria amb un altre grup", afegeix.

A banda de les circumstàncies socials, treballar amb aquests infants també és diferent en l'àmbit musical. "Les seves veus no són similars a les dels cors habituals: els participants del cor social tenen una dissonància infantil més severa del normal, provocada per l'estrès emocional", explica. D'altra banda, a través de la veu també es perceben altres condicions, com són l'alimentació i les hores de son: "Pots saber a través del cant si un nen beu llet cada dia, menja molt de picant o dorm prou hores".

Clavé XXI va més enllà de ser un projecte temporal i aposta per la continuïtat amb aquests petits cantaires. "La nostra intenció és que els adolescents que hi participen continuïn cantant quan es facin majors d'edat", reconeix Fernández. I és que, de fet, n'hi ha alguns amb una motivació especial que han fet les proves de l'Orfeó Català i les han superades. El que és ben segur

és que, sense el projecte Clavé XXI, aquests joves no haurien arribat mai al cant coral i no haurien descobert la que, potser, esdevindrà la seva passió.

DES DEL PALAU DE LA MÚSICA, MARIONA FERNÁNDEZ DIRIGEIX CORALS AMB INFANTS VULNERABLES

El que aprenen les veus de Clavé XXI no es queda a l'aula: una de les parts més engrescadores per als cantaires és pujar a l'escenari i demostrar tot el que han après. Més enllà dels concerts conjunts de final de curs programats per al 16 de juny, cada director busca actuacions per als seus cors. La tarragonina, que està al capdavant de nou grups, ha aconseguit participar en projectes motivadors, com ara un anunci de La Caixa, el concert de Raval Solidari o una propera col·laboració amb l'Hospital Vall d'Hebron.

Però els projectes de la Mariona van més enllà. A banda dels nou cors socials, també dirigeix el Cor So de Sants i la Coral Tianshi del col·lectiu xinès de Barcelona, un grup que va començar

Moment d'un dels concerts dels nens i nenes de Clavé XXI al Palau de la Música. Fotografia: A. Bofill

L'any passat i que ja té el seu color propi. A la dilatada trajectòria de la cantant també cal fer-hi un apunt internacional, marcat per les seves estades a l'Índia. La Mariona manté una relació amb la Mehli Mehta Music Foundation de Bombai, on imparteix eventualment tallers de cant coral. "Vaig anar-hi per primer cop l'any 2010 per una col·laboració amb el Palau, i des de llavors hi vaig cada dos anys. Els cantants de Bombai formen part de la meua vida professional musical. Parteixen del nivell més baix de cant coral perquè no hi ha tradició, i veure'ls créixer i formar-ne part és molt gratificant", diu emocionada.

Actuació del cor Mehli Mehta Music Foundation a Bombai, dirigida per la cantant tarragonina.
Fotografia: Noshir Gobhai

I és que no és el mateix ensenyar a cantar aquí que a nens indis, alguns dels quals viuen sols al carrer. "Els infants de Bombai tenen unes veus molt similars als de Clavé XXI, amb disfonies, però allà que un nen no tingui una veu en condicions és el de menys", lamenta. Un dels altres propòsits d'anar a l'Índia és formar el professorat. "Ofereixo cursos de direcció, perquè l'objectiu és que puguin muntar una escola de cant coral sense dependre de ningú", explica.

Amb l'augment dels projectes socials i de la seva dedicació com a directora de corals, la faceta de solista de la Mariona ha anat reduint-se. Tot i això, en la seva àmplia trajectòria de

cantant hi destaquen títols com l'espectacle *Joan Maragall, la llei d'amor*, de Joan Ollé, al Teatre Nacional de Catalunya, o la seva actuació com a actriu cantant a l'espectacle *Ecos del silenci*, a l'Auditori de Barcelona.

LA TARRAGONINA VIATJA REGULARMENT A BOMBAI PER ENSENYAR A CANTAR A NENS I FORMAR PROFESSORAT

La música i el canvi social, els dos motors que mouen i dinamitzen el treball de la Mariona. Arran de la seva participació en tants projectes socials, li pregunto si es planteja engegar ella mateixa alguna iniciativa i si ho faria

a Tarragona. "Si tingués els recursos, en començaria un aquí, la meua ciutat. Però crec que no és el moment i Tarragona no hi té l'interès", lamenta. "La majoria dels músics de Tarragona que coneix treballen fora, el Palau de la Música està ple de gent del Camp. Jo, si hagués pogut, m'hauria quedat aquí, però és impossible. No em puc desenvolupar en el meu camp i no hi ha un espai del contingut que m'interessa: el projecte sociomusical", descriu.

De cara al futur no es mostra gaire esperançada: "Tarragona és una ciutat amb moltes possibilitats, però molt desaprofitada i culturalment morta". Segons la cantant, no n'hi ha

prou amb oferir formació al Conservatori. "I després què? Algú se n'ha preocupat?", es pregunta. "Gràcies en tenim de que és bonica i de la feina que fa el potent teixit associatiu".

La Mariona és de les que defensa que tothom hauria de fer cant en algun moment: "Només per treballar la respiració i el control de l'angoixa i l'estrès ja val la pena". El cant coral et permet estar focalitzat en alguna activitat, i crear alguna cosa conjuntament en comunitat genera un fort vincle social que defuig la individualitat. Arran del seu treball amb els infants, la cantant ha conegut la realitat de les veus infantils. "Hi ha molts nens disfònics, i amb la cronicitat això pot convertir-se en un problema. La salut vocal és fonamental", assenteix.

El potencial i la presència del cant coral a Catalunya és evident. "Tothom qui vulgui cantar pot trobar un encaix en algun cor; només cal mirar el cas de Tarragona, que té diversos grups", explica. En aquest sentit, ella ho té

clar. "No és que Tarragona no tingui talent, és que marxa", critica. Llavors, tot i tenir talent, motivació de la base i inquietuds, per què ens quedem a vegades petits quan travessem la frontera? Potser la responsabilitat recau en els fonaments. "A les escoles d'aquí no s'ensenya ni s'aprèn música, i partim amb aquest handicap respecte a Europa", es lamenta. Precisament per acostar la música real a les escoles, una inquieta Mariona va decidir formar part de l'equip de formació del projecte educatiu Escoles Tàn-dem, una iniciativa que pretén que el cant coral sigui el punt de canvi a les aules i s'introdueixi a les assignatures com a element vertebrador.

"TARRAGONA ÉS UNA CIUTAT AMB MOLTES POSSIBILITATS, PERÒ DESAPROFITADA CULTURALMENT"

La Mariona reconeix que està molt contenta, però s'autodefineix com una persona ambiciosa i en vol més. "Estic impacient per aprendre més coses que

pugui aplicar a les meves activitats de formació", diu. De fet, treballar amb nens i nenes l'ha portat a estudiar logopèdia i preveu fer un màster en veu. Unes inquietuds que van creixent a mesura que veu les mancances dels petits cantaires. "No em veig deixant d'estudiar", diu. I afegeix: "Estic al punt més alt de les meves aspiracions: treballar al millor lloc de Catalunya pel que fa a cant coral i em sento molt afortunada. Tot i això, a Tarragona també hi seria molt feliç". I és que la tarragonina lamenta que el vincle laboral amb la seva ciutat natal hagi anat desapareixent. "Fa quatre anys encara dirigia una coral al Catllar, però ara ja no m'hi lliga res des del punt de vista professional. Una llàstima, perquè això és casa meua i sempre ho serà", sentència amb un somriure. **I**

TRANSPORTES PRATS, S.A.

S.A.T.D. TARRACO TRANS, S.L.

OPERADOR LOGÍSTICO
TRANSPORTE, ALMACENAJE Y DISTRIBUCIÓN

Pol. Ind. RIUCLAR C/ Granit, 24 - 43006 TARRAGONA
 Tel. 977 54 69 82 Fax 977 55 03 09
 CORRESPONDENCIA: Ap. Correos 166 - 43080 TARRAGONA
 tp@transportesprats.com

breus
 FESTIVAL DE CINEMA CURT EUROPEU

21, 22 i 23
 març 2019
 Reus